

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Petry Venclové a Aleše Korejtky ve věci **žalobce Zemědělská společnost Brloh, s. r. o.**, IČO: 275 31 601, se sídlem Staré Ždánice 206, 533 44 Staré Ždánice, proti **žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2014, č. j. 10226/14/5000-14204-711305,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 4. 2014, č. j. 10226/14/5000-14204-711305, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen do tří dnů od právní moci rozsudku nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 2.926,-- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí a řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo

Finanční úřad v pro Pardubický kraj (dále též „finanční úřad“) u žalobce provedl daňovou kontrolu a mimo jiné zjistil, že žalobce byl založen společenskou smlouvou ze dne 7.

1. 2008 se základním kapitálem 200.000,-- Kč. Vklady společníků byly následující: L.M. – peněžitý vklad ve výši 160.000,--Kč (obchodní podíl 80 %), H.R. - **nepeněžitý vklad** ve výši 20.000,-- Kč (obchodní podíl ve výši 10 %) a J.Š. - **nepeněžitý vklad** ve výši 20.000,-- Kč (obchodní podíl ve výši 10 %). Vlastnické právo k nemovitostem, které byly užity jako nepeněžitý vklad, nabyli společníci darem nebo děděním v letech 1993 a 2000.

Nepeněžitý vklad byl v souladu s § 59 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, v tehdy platném a účinném znění, **oceněn soudem ustanoveným znalcem** z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady nemovitostí, M.S. (usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2Nc 1218/2007-4). Ve znaleckém posudku ze dne 12. 12. 2007, č. 2524 – 219/2007, který je i součástí sbírky listin (viz www.justice.cz), **znalec za použití metody věcné a srovnávací** (strana 23 posudku) **určil ke dni 10. 12. 2007 tržní hodnotu** (viz stranu 22 posudku) - **obvyklou cenu** (§ 2 odst. 1 zák. č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dále též „zákon o oceňování majetku“)¹ **nemovitostí, které byly užity jako nepeněžitý vklad, na 40.000,- Kč. Znalec přitom zohlednil všechny rozhodné skutečnosti, zejména pak to, že část nemovitostí byla na základě nájemní smlouvy ze dne 15. 12. 2004 pronajata na dobu 10 let a že nemovitosti byly zatíženy zástavním právem zajišťujícím splacení pohledávek zástavního věřitele v celkové výši 19.596.398,-- Kč (Zástavní právo zaniklo až po vzniku žalobce, když dne 11. 11. 2008 žalobce s využitím půjčky od L.M. uhradil částku 968.084,-- Kč určenou správcem konkursní podstaty podle § 27 odst. 5 zák. č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, v tehdy platném a účinném znění. Částku 968.084,-- Kč uznal žalovaný jako daňově účinnou ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmů. Nicméně ani o této částce žalobce neúčtoval v souladu se zákonem, jak plyne z rozhodnutí Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 30. 7. 2012, č. j. 307501/12/248932604913). Cena určená znalcem byla společníky žalobce bez výhrad akceptována. Majetek nebyl účetně ani daňově odepisován.**

Na základě kupní smlouvy ze dne 29. 1. 2009 převedl žalobce vlastnické právo k části nemovitostí, které byly užity jako nepeněžitý vklad, na L.B., bytem „X“, za kupní cenu 3.200.000,-- Kč. Znalec M.S. na žádost žalobce zpracoval za účelem stanovení daně z převodu nemovitostí další znalecký posudek (posudek ze dne 10. 2. 2010, č. 2878-8/2010) a stanovil výslednou cenu převáděných nemovitostí v souladu se zákonem o oceňování majetku a jeho prováděcí vyhláškou (3/2008 Sb.) na 3 195 936, 53,-- Kč.

Vzhledem k tomu, že proti výnosu z prodeje ve výši 3.200.000,-- Kč mohl žalobce v souladu se zákonem uplatnit jako daňově uznatelný náklad pouze zůstatkovou hodnotu prodaných nemovitostí odpovídající částce 34.270,-- Kč, v rozporu se zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, v tehdy platném a účinném znění, dále též „zákon o účetnictví (srov. § 25 odst. 2 ve spojení s § 26 odst. 3), a jeho prováděcí vyhláškou 500/2002 Sb.

¹ Obvyklou cenou se pro účely tohoto zákona rozumí cena, která by byla dosažena při prodejkách stejného, popřípadě obdobného majetku nebo při poskytování stejné nebo obdobné služby v obvyklém obchodním styku v tuzemsku ke dni ocenění. Přitom se zvažují všechny okolnosti, které mají na cenu vliv, avšak do její výše se nepromítají vlivy mimořádných okolností trhu, osobních poměrů prodávajícího nebo kupujícího ani vliv zvláštní obliby. Mimořádnými okolnostmi trhu se rozumějí například stav tísně prodávajícího nebo kupujícího, důsledky přírodních či jiných kalami. Osobními poměry se rozumějí zejména vztahy majetkové, rodinné nebo jiné osobní vztahy mezi prodávajícím a kupujícím. Zvláštní oblibou se rozumí zvláštní hodnota přikládáná majetku nebo službě vyplývající z osobního vztahu k nim. Obvyklá cena vyjadřuje hodnotu věci a určí se porovnáním.

účtoval ke dni prodeje (29. 1. 2009) navýšení hodnoty nemovitostí (staveb a budov) na 4.164.875,-- Kč (za což mu byla rozhodnutím Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 30. 7. 2012, č. j. 307501/12/248932604913, uložena /pravomocně/ pokuta)² a následně uplatnil proti výnosu z prodeje části předmětných nemovitostí ve výši 3.200.000,-- Kč jako daňově uznatelný náklad částku 3.195 936, 53 Kč. Žalobce tak vykázal jen zanedbatelný zisk.

Dle finančního úřadu došlo výše popsaným postupem žalobce k nepřipustnému přecenění majetku žalobce. Žalobce měl při stanovení výše daňového výdaje vycházet z účetní vstupní ceny majetku určené znaleckým posudkem ze dne 12. 12. 2007, neboť v podmínkách českého účetnictví (§ 24 zákona o účetnictví) je třeba vycházet z historických cen, v daném případě tedy z ocenění k datu uskutečnění účetního případu (zaúčtování majetku ke dni vzniku společnosti, tj. ke dni 23. 1. 2008).

Žalobce s tímto právní názorem finančního úřadu nesouhlasil, zpochybňoval správnost závěrů znalce obsažených v posudku ze dne 12. 12. 2007 a tvrdil, že tržní hodnota (obvyklá cena) nemovitostí, které byly užity jako nepeněžitý vklad, byla ve skutečnosti výrazně vyšší a že svým postupem pouze „opravil chybu“ v účetnictví. Své tvrzení žalobce hodlal prokázat (§ 86 odst. 3 písm. c/ daňového řádu) znaleckým posudkem. Konkrétně dne 16. 4. 2013 (strana 4 protokolu o projednání zprávy o daňové kontrole č. j. 458734/13/2801-05403-603264) avizoval, že již „přistoupil k zadání vypracování znaleckého posudku na vlastní náklady“, přičemž úkolem znalce je „stanovit tržní hodnotu majetku vkládaného do obchodní společnosti k datu vkladu“. Současně tvrdil, že znalecký posudek předloží „do 10. 5. 2013“, avšak neučinil tak (a ani později).

Žalobci proto finanční úřad platebním výměrem podle § 143 odst. 1, 3 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), doměřil daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 1. 1. 2009 až 31. 12. 2009 ve výši 395.000,- Kč a zrušil daňovou ztrátu z příjmů právnických osob za zdaňovací období 1. 1. 2009 až 31. 12. 2009 ve výši 214.608,-- Kč. Odvolání žalobce proti platebnímu výměru, v němž žalobce pouze odkázal na svá předchozí vyjádření, žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 4. 2014, č. j. 10226/14/5000-14204-711305, zamítl.

II.

Žaloba a vyjádření žalovaného

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž shodně jako v řízení, z něhož žalovaného rozhodnutí vzešlo, namítal, že žalovaný vycházel ze znaleckého posudku znalce S. ze dne 12. 12. 2007 a „vůbec si nepovšiml toho, že tzv. zástavní zátěž nemovitostí nečinila 19.596.398,-Kč, ale pouze 968.084,-Kč“. Vzhledem k tomu, že žalobce v roce 2009

² Žalobce totiž ocenil majetek způsobem, který zákon o účetnictví nepřipouští. Dle ustanovení § 24 odst. 2 písm. a) zákona o účetnictví účetní jednotky oceňují majetek a závazky k okamžiku uskutečnění účetního případu způsoby podle § 25 téhož zákona. Zákon o účetnictví sice v ustanovení § 26 odst. 3 připouští možnost přechodného snížení hodnoty majetku, ale to pouze tam vyjmenovanými způsoby, tento právní předpis však neumožňuje trvalé navýšení hodnoty majetku. Takovým postupem žalobce porušil § 8 odst. 1 zákona o účetnictví. V podrobnostech viz rozhodnutí Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 30. 7. 2012, č. j. 307501/12/248932604913, které je založeno v daňovém spise.

prodal pouze část nemovitostí za 3.200.000,-- Kč, je zřejmé, že „tržní hodnota vkladu“ musela být v roce 2007 vyšší než 40.000,- Kč. Žalobce je tak přesvědčen, že žalovaný měl v zájmu řádného zjištění skutkového stavu věci v daňovém řízení nechat zpracovat „revizní, resp. kontrolní znalecký posudek“. Pokud tak neučinil, zatížil řízení vadou, která měla vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí.

Žalobce znovu zopakoval, že nepřeceňoval majetek, pouze „opravou evidované výše základního vkladu napravoval nedostatky v účetnictví, protože o rozdílu mezi tržní obvyklou cenou vkladu a částkou domluvenou společníky ve výši výnosové ceny 40.000,-- Kč měl už od samého počátku účtovat způsobem obdobným účtování o emisním ážiu“.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba především vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) zdůraznil, že žalobce pouze opakuje námitky již dříve uplatněné, s nimiž se žalovaný řádně vypořádal v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že dle žalovaného je jeho rozhodnutí věcně správné a zákonné, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci krajským soudem

Nejprve krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), které je třeba výslovně formulovat v žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, dostupný na www.nssoud.cz).

Dále platí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

V neposlední řadě krajský soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, popř. rozsudky ve věcech 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Nyní k samotnému přezkumu:

Předně krajský soud uvádí, že se plně ztotožňuje s právním názorem žalovaného, že jednáním žalobce popsaným v narativní části tohoto rozsudku došlo k nepřípustnému přecenění majetku žalobce. To ostatně bylo potvrzeno pravomocným rozhodnutím Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 30. 7. 2012, č. j. 307501/12/248932604913, přičemž i zde platí maxima **res iudicata pro veritate accipitur**. Dále platí, že **nikdo nemůže zlepšit své postavení protiprávním jednáním (nemo ex suo delicto meliorem suam conditionem facere potest) a nikdo nemůže mít prospěch z vlastního pochybení (nemo turpitudine suam allegare potest)**, a proto není možné „optimalizovat“ daňovou povinnost způsobem odporujícím zákonu o účetnictví, resp. nelze účetní hodnotu majetku měnit podle toho, jak se to žalobci z pohledu daňového „hodí“.

Žalobce měl při stanovení výše daňového výdaje vycházet z účetní vstupní ceny majetku určené znaleckým posudkem ze dne 12. 12. 2007 (v podrobnostech viz též stranu 9 až 11 stranu žalovaného rozhodnutí), neboť v podmínkách českého účetnictví (§ 24 zákona o účetnictví) **je třeba vycházet z historických cen, v daném případě tedy z ocenění k datu uskutečnění účetního případu (zaúčtování majetku ke dni vzniku společnosti, tj. ke dni 23. 1. 2008)**. V podrobnostech opět krajský soud odkazuje na zprávu o daňové kontrole a zejména na stranu 8 až 12 žalovaného rozhodnutí.

Pokud jde o znalecký posudek znalce Skřivánka ze dne 12. 12. 2007, č. 2524 – 219/2007, je třeba zdůraznit, že **znalec nepoužil k určení obvyklé ceny metodu výnosovou**, ale jak sám konstatoval na straně 23 posudku (a jak plyne ostatně i jiných částí posudku), **určil tržní hodnotu** (viz stranu 22 posudku) - **obvyklou cenu** (§ 2 odst. 1 zákona o oceňování majetku) nemovitostí, které byly užity jako nepeněžitý vklad, **za použití metody věcné a srovnávací. Znalec přitom zohlednil všechny rozhodné skutečnosti**, zejména pak to, že část nemovitostí byla na základě nájemní smlouvy ze dne 15. 12. 2004 pronajata na dobu 10 let a že nemovitosti byly zatíženy zástavním právem zajišťujícím splacení pohledávek zástavního věřitele v celkové výši 19.596.398,-- Kč. Znalec měl k dispozici i sdělení správce konkursní podstaty ze dne 5. 12. 2007, jak vypověděl dne 22. 3. 2012 před finančním úřadem.

Není též pravdou, že „tzv. zástavní zátěž nemovitostí nečinila 19.596.398,-Kč, ale pouze 968.084,-Kč“, jak tvrdil žalobce v žalobě, neboť jak plyne např. z již zmíněné výzvy správce konkursní podstaty ze dne 5. 12. 2007, zástavní právo vážnoucí na předmětných nemovitostech zajišťovalo pohledávky v celkové výši 19.596.398,12 Kč. Vzhledem k tomu, že **zástavní právo zaniklo až po vzniku žalobce (v listopadu roku 2008 – a po jeho zániku logicky cena nemovitostí výrazně vzrostla)**, nejeví být závěr znalce, že obvyklá cena takto významně zatížených nemovitostí činila ke dni 10. 12. 2007 pouze 40.000,-- Kč, nijak nelogický. Částka 968.084,-- Kč, o níž se v žalobě zmiňoval žalobce, byla cenou předmětných nemovitostí stanovenou správcem postupem dle § 27 odst. 5 zák. č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, v tehdy platném a účinném znění, nejednalo se o údaj o výši pohledávek zajišťovaných zástavním právem. Navíc v době zpracování posudku nebylo vůbec zřejmé, zda (popř. kým a kdy) bude správcem určená cena na účet konkursní podstaty zaplacená, a proto znalec správně vycházel ze skutečností, které byly v době zpracování znaleckého posudku nezpochybnitelné, tj. z údaje o celkové výši pohledávek zajišťovaných zmíněným zástavním právem.

Lze tedy uzavřít, že znalec S. dle názoru krajského soudu dospěl k určitému a srozumitelnému závěru, který je řádně odůvodněn a jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení. Věcnou správnost odborných závěrů znalce krajský soud ani žalovaný přezkoumávat nemůže (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2010, sp. zn. 28 Cdo 1568/2010). **Krajský soud tedy shodně jako žalovaný (v podrobnostech viz stranu 10 až 11 žalovaného rozhodnutí) dospěl k závěru, že není a nebyl důvod zpracovávat nový znalecký posudek. Žalovaný proto nepochybil, pokud neprováděl další dokazování. Byli-li žalobce přesvědčen o nesprávnosti výše zmíněného znaleckého posudku, nic mu nebránilo, aby znalecký posudek nechal sám zpracovat a aby ho předložil žalovanému či přímo soudu. To však žalobce neučinil, ačkoliv již dne 16. 4. 2013 (strana 4 protokolu o projednání zprávy o daňové kontrole č. j. 458734/13/2801-05403-603264) avizoval, že „přistoupil k zadání vypracování znaleckého posudku na vlastní náklady“**, přičemž úkolem

znalce je „stanovit tržní hodnotu majetku vkládaného do obchodní společnosti k datu vkladu“. Současně tvrdil, že znalecký posudek předloží „do 10. 5. 2013“, ale neučinil tak (ačkoliv měl dostatek času) a **důsledky své nečinnosti proto musí nést sám**. Na tomto místě je třeba připomenout, že v daňovém řízení tíží daňový subjekt důkazní břemeno ohledně jeho tvrzení (§ 86 odst. 3 písm. c/, § 92 odst. 3 daňového řádu, srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 - 125, dostupný na www.nssoud.cz), **tzn. že daňový subjekt je odpovědný za to, že jím předložené důkazní prostředky prokážou jeho tvrzení** (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2003, čj. 31 Ca 62/2002 - 25, publikovaný pod č. 94/2004 Sb. NSS). **Pokud daňový subjekt v daňovém řízení neprokáže jím tvrzené skutečnosti, nelze dovozovat, že tyto skutečnosti naopak musí prokázat správce daně, a pokud tak neučiní, dospět k závěru, že rozhodnutí správce daně bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 32/2007 - 84, dostupný na www.nssoud.cz). Jinými slovy: **Nesplní-li daňový subjekt svou zákonnou povinnost v řízení před daňovým orgánem, nemůže být taková skutečnost přičítána k tíži tohoto orgánu. Daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu, není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí** (shodně i rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 - 125, publikovaný pod č. 1022/2007 Sb. NSS).

Z výše uvedeného je zřejmé, postup žalobce nebyl opravou „účetní chyby“, naopak. Nepeněžitý vklad byl v souladu s § 59 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, v tehdy platném a účinném znění, oceněn soudem ustanoveným znalcem z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady nemovitostí, a byl řádně zaúčtován. Teprve až po uskutečnění prodeje části nemovitostí v lednu roku 2009 a po zpracování znaleckého posudku ze dne 10. 2. 2010, č. 2878-8/2010, bylo ke dni 29. 1. 2009 v rozporu se zákonem o účetnictví účtováno navýšení hodnoty nemovitostí (staveb a budov). V podrobnostech soud odkazuje na stranu 3 až 6 žalovaného rozhodnutí.

Taktéž s námitkou žalobce týkající se emisního ážia se již žalovaný podrobně vypořádal (poslední odstavec na straně 11 a první tři odstavce na straně 12 žalovaného rozhodnutí). Vzhledem k tomu, že žalobce nijak argumentaci žalovaného v žalobě nevyvrátil, postačuje, pokud soud na zcela správné závěry žalovaného, s nimiž se ztotožňuje, odkáže. Pouze pro úplnost lze uvést, že zákon skutečně umožňuje, aby kapitálová obchodní společnost přijala vklad ve vyšší hodnotě, než je hodnota, jež bude zapsána v obchodním rejstříku. S touto hodnotou nad rámec výše vkladu se zachází jako s emisním ážiem, tedy je nutné o ní účtovat jako o emisním ážiu (syntetický účet 412) a zařazení do kategorie emisního ážia rovněž limituje jeho budoucí užití. V daném případě však nedošlo ke vzniku emisního ážia, protože celý vklad ve výši 40.000,-- Kč (viz znalecký posudek ze dne 12. 12. 2007) byl započten jako podíl společníků (účet 411).

Pokud jde o návrh žalobce, aby soud „vyslechl vedoucího pracovníka daně z příjmů právnických osob u správce daně, a to k otázce, jak je obvykle správné a zákonné postupovat v případě pochybností o správnosti za účtování a správnosti znaleckého posudku, který si nechal zpracovat pro vlastní potřebu daňový subjekt“, pak soud uvádí, že tento důkaz neprovedl, neboť jak je obecně známo, svědek je zásadně předvoláván proto, aby před soudem vypověděl o tom, co vnímal vlastními smysly (tedy co viděl, slyšel apod.), nikoli proto, aby soud poučoval o tom, co „je správné a zákonné“, resp. jak má věc soud po právní

stránce posuzovat. Nadto Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že pokud daňový subjekt navrhuje výslech svědka, musí jej jednak přesně označit a zásadně musí uvést, co má být jeho výpověď prokázáno ve vztahu k předmětu daňového řízení (srov. rozsudek ze dne 26. 6. 2007, č. j. 8 Afs 65/2005 - 79, a obdobně i rozsudek ze dne 24. 3. 2004, č. j. 3 Afs 1/2003 - 101, www.nssoud.cz). Žalobce však svědka neidentifikoval ani jménem a příjmením a soud není povinen (a s ohledem na princip rovnosti zbraní ani oprávněn) tyto identifikační údaje za žalobce dohledávat.

IV.

Závěr a náklady řízení

Lze tedy uzavřít, že ani jedna ze základních žalobních námitek není důvodná. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Jelikož žalobce nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení nemá (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Úspěšnému žalovanému přiznal právo na náhradu těchto nákladů řízení:

- a) stravné ve výši 67,-- Kč (§ 176 odst. 1 písm. a/ zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce, § 29 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy)
- b) náhrada cestovních výdajů za cestu (se souhlasem soudu /§ 30 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy/) z Brna do Pardubic a zpět (2 x 150 km) vozem zn. Škoda Superb s průměrnou spotřebou pohonných hmot 10, 73 l BA 95B/100 km při ceně pohonné hmoty (dle vyhl. č. 435/2013 Sb.) 35,70 Kč/l a sazbě základní náhrady za používání silničních motorových vozidel 3,70 Kč/km (celkem 2.259,-- Kč)
- c) paušální náhrada hotových výdajů spojených s vyjádřením k žalobě a s účastí na jednání soudu ve výši 600,-- Kč (k tomu srov. nález pléna Ústavního soudu ze dne 14. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13)

Lhůta ke splnění povinnosti uložené výrokem II byla určena v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s 64 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo

svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. prosince 2014

Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová